

φια, ἐκραύγασε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραπτον, ἀρκετὰς ὁρεῖς ὑπεφέραμεν, ἀκολουθεῖτε με! » Καὶ πηδήσας ἐπὶ τοῦ σωροῦ τοῦ χώματος, παρόσυρε μεθ' αὐτοῦ ἅπαντες τοὺς ἐπιλέκτους, μετὰ βράχειαν δὲ μάχην ὁ ἐχθρὸς, καταληφθεὶς ὑπὸ πανικοῦ, ἐτρέπαε εἰς φυγὴν.

Μεγίστη θραύσις ἐγένετο. Ἄπαντες οἱ φεγάδες, οὐδ' ἐπὶ φθασαν, ἐφονεύθησαν οἱ ἐπιλέκτοι, συναντήσαντες κανονοστάσιόν τι κατὰ τὴν καταδίωξίν των, ἔλαβον δὴ πυροβόλα. Οἱ Πολωνοὶ ἐπωφελήθησαν τῆς στιγμῆς ταύτης, ἵνα καταλείπωσι τὴν θέσιν, καὶ οἱ ἡμέτεροι ὑπεχώρησαν ἐν τάξει ἐπὶ τοῦ σωροῦ.

Μόλις ἀφίκοντο καὶ προσεβλήθησαν αὖθις, τὴν φορὰν ταύτην ὅπως ὑπὸ τῶν τετρακισχιλίων νέων ἀνδρῶν εὖς διώκει ὁ Λάντσεμαν. Ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται εἶχον ἐξαρτῆσθαι μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐκείνην, ἡσθάνθησαν τὴν ἰσχύον των, ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ στρατηγὸς Βέργ ἀφίκετο μετὰ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου συντάγματος τῶν καρδινοφόρων ἡ ἐφοδὸς ἀπεκρούσθη, βηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν πυροβόλων τοῦ κόμητος Θῶλ, ὅστις, ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ ποταμοῦ, ἐδόξηθαι ἡμῶς. Εἶχε φέρῃ τὰ τριάντα πυροβόλα, ἅτινα ἐν ᾧ προσφύλαττον τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν μας ὅπισθεν τῆς ὁδοῦ, ἐποίουν θραύσιν ταύτοχρόνως εἰς τοὺς Πολωνοὺς, οἵτινες προσεπάθουν νὰ ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τοῦ σωροῦ. Ἡ ἐφοδὸς τοῦ Λίτσεμαν, πλειστακίς ἐπαναληφθῆσα, οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἀπέφερεν. Οἱ αἰχμάλωτοι ἀξιωματικοὶ ἐγνωστοποίησαν ἡμῶς, ὅτι ὁ ἀρχιστάτηγος Σηρζενέτσκη ὀλοτελῶς τὰ ἔχασε μετὰ τὴν ἥττην ἐκείνην, καὶ καλπάζων εἰς τὰς γραμμὰς τῶν στρατιωτῶν του, ἐκραύγασε πάσῃ δυνάμει: «Μαλγοβέτσκη, ἐμπρός! Ἐμπρός, Ριβίνσκη!...» Πράγματι δὲ, ὅπισθεν τοῦ σωροῦ τοῦ χώματος ἡμῶν διεκρίναμεν στρατηγὸν τινὰ τρέχοντα ἀπὸ ρυτῆρος τὰς ἐχθρικὰς γραμμὰς, χειρνομῶντα καὶ κραυγάζοντα... Ἀνωφελεῖς φωναί! Ἡμεῖς νικηταί.

Εἶχον βραδύνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ σὺδεις τῶν οὐσάρων μου, οὐδ' αὖτὸς ὁ Ναὸς Ζερέδας, εἶχον ἐπανέλθῃ πρὸς ἐμέ. Ἐπεινῶν ὡς λύκος. Ἀπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ποτηρίου τοῦ τεῖου οὐδὲν ἄλλο ἀπολύτως ἔλαβον. Πῶς νὰ ἀρνηθῶ τὴν πρόκλησιν τοῦ Μαρτίνωφ, μεθ' οὗ εὐρισκόμενον καθ' ἅπασαν τὴν μάχην, καὶ ὅστις μὲ προσεκάλει νὰ συμμερισθῶ μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός του τὴν κάλαθον τῶν ζωστροπῶν ἃς τῷ ἐκόμισαν;

Ἡ ἀπροσδόκητος ἄφξις τοῦ στρατάρχου ἐβράδυνε τὴν ἐπιθυμηθὲν γεῦμα. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, ἡρέξαμεθα νὰ τρώωμεν, διηγοῦμενοι καὶ ἐντυπώσεις μας μετὰ τὴν ζωηρότητα ἐκείνην, ἥτις ἐπεταί: τῆς μάχης ἀφ' ἧς ἐξέρχεται τις σῶος καὶ ἀβ' ἀδής, καὶ ἐπὶ μᾶλλον νικητής. Μετ' οὗ πολὺ ὅμως κατελήφθη ὑπὸ μενίστου καυράτου τὴν συνεγῆ ἐκείνην δαδεδάκων τὸν νεῦρον συντονίαν ἡρχίζα νὰ αἰσθάνωμαι ἐνύσταζον καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἀπεχωρίσθη τοῦ Μαρτίνωφ, ὅστις, καίτοι πληγωμένος, διετήρησε τὴν συνήθη γαλήνην του. Εἰς τῶν οὐσάρων μου εἶχον ἐπανέλθῃ, χωρὶς δὲ ν' ἀναμείνω τοὺς ἄλλους, διηυθύνθη μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀντίστον ὁχλὴν, ὅπου ἡδυνήθη νὰ φθάσῃ τότε μόνον, ὅτε οἱ ἐπιλέκτοι καὶ τὸ δεῦτερον τάγμα διήλθον. Ἡ σελήνη ἀνέτειλε καὶ ἐφώτισε τὰ ἥσυχά τοῦ ποταμοῦ νάματα, τὰς ἀμυώδεις ὄχθας του καὶ τὴν αὐτῇ πόλιν, ἣν ἡ πυρκαϊὰ κατέστρεφεν. Ἰδοὺ τὸ μέρος ἔνθα ἔπρεπε τὸ ὀδυζόμενον — δὲν ὀμφέναι ἄλλον τότε — θά ἦτο ὀλέθρον εἰς τὴν Σερέδαν καὶ εἰς ἐμέ. Ἰδοὺ τὸ πτώμα τοῦ ἵππου... Αἶφνης, εἰς τινὰ βημάτων ἀπόστασιν, ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα στεναγμὸν σταματῶ τὸν ἵππον μου. Ἀκούω... «Ὠχ! μητέρα μου!... ὦ! πόσον διψῶ!» ἐστὲν ἄνθρωπος ἀσθενὴς φωνή. Πραϊσθημά τι ἐπίεσι τὴν καρδίαν μου. Ἀφιππεύω, παρατηρῶ ἀνθρωπὸν τινὰ ἐξηπλωμένον οὐχὶ μακρὰν τοῦ νεκροῦ ἵππου, καὶ ἀναγνωρίζω τὸν Σερέδαν, πλέοντα ἐντὸς λίμνης αἵματος, μετὰ ἡρωικῆς ἀνέκτου τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ ὀφλόρατον. Τρέχω πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ πληρώσας ὕδατος τὸν πλῆγόν μου, ἔπλυνα δι' αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν μου τοῦ πληγωμένου, κατορθώσαντος νὰ πῇ ὀλίγον. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς!

— Ἀ! σεῖς εἴθε, κύριε ἀξιωματικέ... σεῖς εἴθε, εὖ γαρ σὲ!

— Θὰ σὲ μεταφέρωμεν εἰς τὸ φερτὸν νοσοκομεῖον. Θάρ-

ρος, Σερέδα!... Ἐ! οὐσσάρε, τρέξον γρήγορα καὶ φέρε φορεῖς.

— Εἶν' ἀνωφελεῖς!... εἶναι πολὺ ἄργά! Δὲν εἴμπορῶ.... Ἀλλὰ κύριε ἀξιωματικέ, θὰ σὲ παρακαλέσω κάτι τι! Εἰς τὴν ταινίαν τοῦ σταυροῦ μου κρέμαται μικρὸς σάκκος... Ἐχει τρία νομίσματα... Στείλτε τὰ εἰς τὴν μητέρα μου... Ὁ λοχίας εἰςέρει... Διότι εἴμεθα ἀπὸ τὸ ἴδιον χῶσιν.

Ἐξεκόμωσα τὴν στολὴν του καὶ ἐξαγαγὼν κάτωθεν τοῦ περιλαίμου τοῦ ὑποκαμίσου του τὴν ταινίαν ἥτις ἔφερε τὸν σταυρὸν του, ἀφῆρες τὸ σακκίδιον, ἐν ᾧ ὁ οὐσσάρος ἔδραμεν ἵνα καλέσῃ βοήθειαν.

— Πότε ἐπληρώθη Σερέδα:

— Ἐρχόμενη εἰς σῆς, κύριε ἀξιωματικέ, ὅταν ἤκουσα ἕνα κρότον. Ἐν ὀδυζέον πίπτει, ἐκρήγνυται καὶ με ρίπτει γάμω, ἐμὲ καὶ τὸ ἄλογόν μου...

— Θὰ περάσῃ, παιδί μου! Θάρρος! Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ ἱατρευθῇ!

(ἰκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα Ἰδάν Τουργενιέφ)

(Συνέχεια)

XVI

Ἐπὶ πέντε ἡ ἑξ ἡμέρας σχεδὸν δὲν εἶδον τὴν Ζιναΐδα. ἔλεγεν, ὅτι ἦτο ἀσθενής, ἐν ταῦταις, εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς πριγκιπέσσης μετέβαινον οἱ συνήθεις ἐπισκέπται, ἐκτὸς τοῦ Μαϊ-δάνωφ, ὅστις πεσιπεσὼν εἰς δυσθυμίαν, ἐμελαγχόλει, διότι δὲν εἶχε τι νὰ θαυμάζῃ. Ὁ Μπελοβίζερω ἐκάθητο εἰς τὴν ἴδιαν γωνίαν πάντοτε, μετὰ καταβασμένην τὴν κεφαλὴν, καὶ αἰωνίως ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου τοῦ κόμητος Μαλιέφσκη, ἐπεφάνετο τὸ αἰώνιον πονηρὸν μειδίσμα, ὅπερ μετὰ ἐξηρέθησε κατ' αὐτοῦ. Ὁ κόμης εἶχε περιπέσει εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Ζιναΐδας, διὰ ἥρχετο εἰς τὴν γραίαν πριγκιπέσσαν, ἐπὶ τῆς ἀμάξης οὐ κυβερνήτου τοῦ νομοῦ. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἡ μετὰβασίς του εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ ὑπενθύμιζε παλαιὰν τινὰ ἱστορίαν, ἐπισυμβῆσαν πρὸ καιροῦ μετὰ τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ ἡ ἱστορία δὲ αὕτη δὲν τῷ ἦτο πρὸς εὐχάριστος. Ὁ Λοῦσιν μετέβαινε δις τῆς ἡμέρας, καὶ ἔκρινεν ἐπ' ὀλίγον. Ἐγὼ ἤρχισα νὰ τὸν φοβούμεαι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κατόπιν τῆς ἀποκαλύψεως ἣν μοι ἔκαμην, καὶ ἐν ταῦταις, ἡσθάνομην πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῆ συμπαθειαν. Ἡμέραν τινα ὁ Λοῦσιν μετέβη μαζύ μου εἰς περίπατον εἰς τὸν κήπον τοῦ Πανσιλίουπου, ἐξέρετο δὲ πρὸς ἐμὲ μετὰ μεγάλῃς λεπτότητος, μοι ἐδείκνυε καὶ μοι ἔλεγε τὰ ὀνόματα διαφόρων φυτῶν καὶ ἀνθῶν, καὶ αἶφνης, ἄνευ λόγου, ἠνακραυγάζας ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του: καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος, εἶπεν, ἐνόμιζα, ὅτι εἶναι κοκέτα! Βεβαίως πρέπει νὰ θυσιάσω τὸν αὐτόν μου πρὸς χάριν των.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε με αὐτό; τῷ εἶπον.

— Εἰς σῆς δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε, διακεκομμένως εἶπεν ὁ Λοῦσιν.

Ἡ Ζιναΐδα μετ' ἀπέφυγεν ἔκτοτε, τοῦτο δὲ τὸ παρετήρουν κάλλιστα, διότι αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ προσποιηθῇ. Ἀκουσίως ἐφέρετο πρὸς με μετὰ ψυχρότητος... Ἀκουσίως ἄρα γε; τοῦτο μοι ἐπρόξενε θλίβιν, καὶ με ἐτάρασεν! Ἀλλὰ δὲν ἠδύναμην οὐδὲν νὰ πράξω, καὶ προσεπάθουν νὰ μὴ φαίνωμαι εἰς τὰ ὅματά της: μόλις δὲ μακρόθεν παρεφύλαττον καὶ τὴν ἔβλεπον. Ἡ Ζιναΐδα πρὸ τινος εἶχε καταντήσει ἀγνωρίστως τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὅπως διάφορον, ὅλη εἶχε γίνεαι διαφορετικῇ. Ἰδίως ἐντύπωνιν μοι ἔκρινεν ἡ μετὰπτωσις αὐτῆς, ὅτε τὴν εἶδον χλιαρὰν τινὰ ἐσπέραν. Ἐκαθήμεν ἐπὶ μικροῦ καθίσματος, κάτωθεν ὀκακίας τινὸς τοῦ κήπου. Πρεσ-

κόμην πολύ νὰ κάθῃμαι εἰς τὴν θέσιν ταύτην, διότι ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐφαίνετο τὸ παράθυρον τῆς Ζιναΐδος. Ἐκαθήμην· ὑπερβὴν τῆς κεφαλῆς μου, εἰς τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ δένδρου ἐπαίξε πτηνόν τι· φαῖα γὰρ ἡ προσέτριβε τὴν ράχιν τῆς, περιήρχετο τὸν κήπον παρατηροῦσα τὰ πτηνά. Ἐγὼ ἐβλεπον ἐπὶ τοῦ κλειστοῦ παραθύρου καὶ ἀνέμενον νὰ ἀνοίξῃ. Δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιχυθῇ σκόρρος, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐπαρκὲς καὶ τὸ φῶς, ἦτο ἀμφίβολόν τι φῶς· μετ' ὀλίγον ἤοιζεν καὶ ἐν αὐτῷ ἐράνη ἡ Ζιναΐδα. Ἐφερε λευκὸν φόρεμα, τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ αἱ χεῖρες τῆς ἦσαν κάτωχροι. Ἐμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης, βλέπουσα πρὸς τὸ δάσος· ἐγὼ, οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι νὰ εἶδον τὸ βλεμματικὸν τοῦ οἴον τὴν στιγμήν ἐκείνην. Κατόπιν, ἐσῆκωτε τὰς χεῖρας τῆς, τὰς ἔσπρεν εἰς τὰ χεῖλῃ τῆς καὶ εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ ἤρχισε νὰ διορθῶνῃ τὴν κόμην τῆς, ἀφού δὲ ἀποπεράτωσε τὴν κόμωσίν τῆς ταύτην, ἐκλείσεν τὸ παράθυρον.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, μετ' ἐννήντησεν εἰς τὸν κήπον. Ἠθέλησα νὰ ἀπομακρυνθῶ, ἀλλ' ἡ ἰδᾶ μὲ ἐσταμάτησεν.

— Δύσατέ μου τὸν βραχιόνά σας, με εἶπε, με θωπευτικὴν φωνήν, ἔχω τόσον καιρὸν νὰ φλυαρήσω μαζὺ σου.

Παρετήρησα τὴν Ζιναΐδα εἰς τὰ πρόσωπον· τὰ ὀμμάτια τῆς ἀπήστροπτον καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐμειδία, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ ἐλαφροῦ τινος νέφους.

— Εἰσθε ἀσθενὲς ἀκομή; τὴν ἠρώτησα.

— Ὅχι· ἦδη ἐπέρασαν ὅλα, ἀπακοίθη καὶ ἔκοψε μεγάλον κόκκινον ρόδον. Λίσσάν μαι πάντοτε ὀλίγην κούρασιν, ἀλλὰ θὰ περάσω καὶ τοῦτο.

— Καὶ θὰ εἰσθε πάλιν οἷα εἶθε προηγουμένως.

Ἡ Ζιναΐδα ἔφερε τὸ ρόδον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, φύλλα του δὲ τινα τὴν στιγμήν ἐκείνην κατέπεσαν ἐν τῷ στήθει τῆς.

— Μήπως μετεβλήθη; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὡ! βεβαίως, μετεβλήθητε καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἡμουν ψυχρὰ μαζὺ σας, τὸ εἰσεύρω, εἶπεν ἡ Ζιναΐδα, ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔκρεπε νὰ ὀύτῃς εἰς τοῦτο προσοχήν... Δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω καὶ ἄλλως...

— Φαίνεται, δὲν θέλετε νὰ σᾶς ἀγαπῶ, εἶπον μελαγχολικῶς καὶ ὑποτρέμων.

— Ὅχι, νὰ με ἀγαπᾶτε, ἀλλ' ὅχι ὅπως ἄλλοτε.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Νὰ με ἀγαπᾶτε ὡς φίλην, ἰδοὺ πῶς· καὶ ἡ Ζιναΐδα μού ἔδωκε νὰ ὀύτῃς τὸ ρόδον τῆς. — Ἀκούσατε, ἐγὼ εἶμαι πολὺ μεγαλειτέρα σας, ἡδυνάμην νὰ εἶμαι θεία σας, δὲν εἶναι ἀληθές; αἱ! ὅχι θεία, ἀλλὰ πρεσβυτέρα ἀδελφῇ σας βεβαίως. Σεῖς δὲ...

— Ἐγὼ, φαίνομαι εἰς τὰ ὀμμάτια σας παιδίον, ἐψιθύρισα.

— Βέβαια παιδί, ἀλλὰ ἀγαπητὸν, ἔξυπνον, καλὸν παιδί, τὸ ὅποιον ἀγαπῶ. Εὐνέετε τίποτε; Ἀπὸ σήμερον σᾶς προσλαμβάνω ὡς ἀκόλουθόν μου, ἀλλὰ μὴ λησμονήτε, ὅτι οἱ ἀκόλουθοι δὲν δύνανται νὰ πράξωσι τι ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς δεσποίνης των. Ἰδοὺ τὸ σημεῖον τῆς νέας σου ὑπηρεσίας, προσέθηκεν αὐτῇ, τοποθετοῦσα τὸ ἄνθος εἰς τὴν κομβιόδοχον μου· εἶναι τὸ σημεῖον τῆς πρὸς σὲ συμπαθείας μου.

— Ἐγὼ παρ' ὧμων, πριγκιπέσσα, ἔλαβον προηγουμένως ἄλλα θερμότερα δειγμάτων συμπαθείας.

— Ἀ! ἐφώνησεν ἡ Ζιναΐδα προσθλέπουσά με... τί μνημονικὸν ποῦ ἔχει! Αἱ! τί με τοῦτο; εἶμαι ἐτοίμη νὰ ἐπαναλάβω καὶ σήμερον τὸ ἴδιον.

Καὶ κλίναςά πρός με, μοι ἐπέθεσεν εἰς τὸ μέτωπον, ἥσυχον καὶ ἀγνὸν φίλημα.

Μόλις ἐπρόσθασα νὰ τὴν ἀτενίσω, καὶ αὕτη στραφεῖσα μοι εἶπεν: Ἐλάτε μαζὺ μου, μικρὲ μου ἀκόλουθε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν μου τῆς. Ἠκολούθησα τὰ βήματά τῆς καὶ ἐσχεπτόμην. Γράμμοι εἶναι αὕτῃ ἡ κόρη, αὕτῃ ἡ ἰδία Ζιναΐδα, τὴν ὅποιαν ἐγώ· ἰσα· Καὶ ἡ εἰσοδὸς τῆς εἰς τὸν οἶκον μοι ἐφάνη ἡσυχῆς, καὶ ὅλη ἡ μορφή τῆς μαγεύουσα καὶ εὐάριστος...

Καὶ, θεέ μου! με ποῖαν νέαν δύναμιν ἐξήρθη ἐκ νέου ὁ ἔρωτας ἐν ἐμοί...

XVII

Μετὰ τὸ γεῦμα, πάλιν συνήχθησαν εἰς τὸν οἶκισκον οἱ ἐπι-

κρίται. ἡ δὲ πριγκιπέσσα ἦτο μαζὺ των. Ὁλη ἡ συναναστραφὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰ ἴδια πρόσωπα, ὡς τὴν πρώτην ἐσπέραν, μεταξύ δὲ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Νιρμάσκη, ὅστις σπανίως ἀπὸ τινος ἐφαίνετο, πάσχων ἐκ ρευματισμῶν. Ὁ Μαϊδάνωφ ἦλθεν ἐπίσης, τὴν φρονὴν μάλιστα ταύτην ἐνωρίτερα πάντων καὶ μᾶς ἔφερε νέους στίχους. Ἠρχίσασμεν ἐκ νέου νὰ παίζωμεν τὸν Φάντασιν, ἀλλ' οὐχὶ ἐν θορυβῷ, ὅπως ἄλλοτε, χωρὶς τρέλλας καὶ ἄνευ τῆς ἀθιγγανικῆς ἐκείνης ταραχῆς. Ἡ Ζιναΐδα ἔδωκε νέαν μορφήν εἰς τὸ παίγιόν μας, τὸ κατέστησεν ἡρεμον. Ἐκαθήμην πάντοτε παρ' αὐτῇ, ἔχων, ὡς ἀκόλουθος, κεκτῆμένον πρὸς τῷτο δικαίωμα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παιγνίων, ἐπρότεινε, ἵνα πᾶς γάνων εἰς τὸν Φάντασιν νὰ διηγῇται τὸ ὄνειρον, ὅπερ εἶδε τὴν τελευταίαν ἐσπέρον. Ἀλλὰ ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἐπέτυχε, διότι τὰ ὄνειρα ὅσα διηγῆσθαι, δὲν εἶχον πολὺ ἐδιαφέρν. Ὁ Μελοβζόρωφ εἶδε καλὸν ὕπνον, ὅτι εἶδε τροφήν εἰς τὸν ἵππον του, καὶ ὅτι οὗτος εἶχε ἐυλίπνυν κεφαλὴν. Ὁ Μαϊδάνωφ μᾶς ἐπρόσφερεν δολοκλήρον διήγημα ἀντὶ ὀνείρου, εἰς ὃ ὑπῆρχον ἐν ἀφθονίᾳ ἐντάφιοι σκηναί, ἄγγελοι με λύρας, ὄμι λούντα ἄνθη καὶ ἀνατάληπτοι ἀπομεικχυσμένοι φωναί. Ἡ Ζιναΐδα δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἀποτελειώσῃ.

— Ἀφήσατε τα αὐτά, εἶπεν, καὶ ἄς διηγῇτῃ ἑαυτοὺς ὅ, τι θέλει. Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸν Μελοβζόρωφ.

Ὁ νιαρὸς οὐσάρος ἐθορυβήθη.

— Δὲν ξεύρω τίποτε νὰ διηγῇθῶ, ἀπεκρίθη.

— Καλὲ τί λέτε! Τότε φαντασθῇτε τὸν ἑαυτὸν σας νυμφευμένον, καὶ πέτε μάς πῶς θα ἐπερνᾶτε τὸν καιρὸν σας μετὰ τῆς συζύγου σας. Θὰ τὴν ἐκλειδώνετε εἰς τὸν οἶκόν σας;

— Βεβαίως θὰ τὴν ἐκλειδώνω.

— Καὶ θὰ ἐμείνατε διασκόως μαζὺ τῆς;

— Ἐννοεῖται, θὰ ἔμεινα πάντοτε μαζὺ τῆς.

— Ὁραῖα. Ἀλλὰ ἐὰν ἐβδερύνετο αὕτῃ τοῦτο, καὶ σᾶς ἡπάτα τότε τί θὰ ἐκάματε;

— Ὅθι τὴν ἐφόνευον.

— Καὶ ἂν ἐθραπέτευεν;

— Ὅθι τὴν κατεδίωκα, καὶ θὰ τὴν ἐφόνευον.

— Εὖγε. Ἀλλὰ, ἔς ὑποθέσωμεν, ἐὼν ἡμῖν ἐγὼ ἡ σύζυγός σας, τί θὰ ἐκάματε τότε;

Ὁ Μελοβζόρωφ ἐσιώπησεν ἐπὶ μικρὸν ἀλλὰ τέλος εἶπεν.

— Ὅθι ἠτύχοντοιν.

Ἡ Ζιναΐδα ἐγέλασε θορυβωδῶς μετὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ οὐσάρος.

Ὁ δευτέρως φάντασας ἔλαχεν εἰς τὴν Ζιναΐδα. Ἦγειρε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἐσκέπτετο.

— Ἀκούσατε τί ἐσκέφην ἐγὼ. Σχηματίσατε μετὰ τὴν φαντασίαν σας ὥραϊον μέγαρον, θερινὴν νύκτα καὶ ὥραιότατον χορὸν. Τὸν χορὸν τοῦτον δίδει νεαρὰ βασίλισσα. Παντοῦ ἐν τῷ μεγάρῳ εἶναι ἄφθονος ὁ χρυσός, τὸ μάρμαρον, ὁ κρύσταλλος, τὰ ὀλοσθηρικά, τὰ φῶτα, οἱ ἀδάμαντες, τὰ ἄνθη καὶ ὅλα ὅσα ἀποτελοῦσι τὴν ἐξοχότητα ἐνὸς χοροῦ· οἱ προσκεκλημένοι εἶναι ἄπειροι, καὶ ὅλοι νέοι, ὥραιότατοι, ἄνδρες, ὅλοι δὲ εἶναι πρᾶφορες ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν βασίλισσαν.

— Κυρίως δὲν θὰ ἦναι μεταξύ τῶν προσκεκλημένων; ἠρώτησεν ὁ Μαλιέβσκις.

— Ὅχι· ἡ μᾶλλον μαντεύετε μόνοι σας, ὅτι ὑπῆρχον.

— Ὅλοι ἄσχημοι;

— Ὁραϊότατοι. Ἀλλὰ οἱ νέοι ὅλοι ἦσαν ἐρωτευμένοι μετὰ τὴν βασίλισσαν, ἥτις εἶναι ὑψηλὴ καὶ εὐμελὴς, καὶ φέρει μικρὸν χρυσὸν στέμμα ἐπὶ τῆς μελανῆς κόμης τῆς.

Παρετήρησα τὴν Ζιναΐδα καὶ τὴν στιγμήν ἐκείνην μοι ἐφάνη αὕτη πολὺ ὑπερτέρα ὄλων μας· ἀπὸ τοῦ λευκοῦ μετώπου τῆς, ἀπὸ τὰ ὀμμάτια τῆς ἐξήρχετο τοσαύτη φωτεινὴ εὐφροσύνη καὶ τοιαύτη ἰσχὺς, ὥστε ἐσκέφην: «Σὺ εἶσαι ἡ βασίλισσα αὕτη».

— Ὅλοι συναθροίζονται περὶ τῆς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζιναΐδα, ὅλοι ἐπιδραφεύουσιν αὐτῇ περιποιήσεις καὶ λόγους κολακευτικούς.

— Καὶ ἡ βασίλισσα ἀγαπᾷ τὰς κολακείας;

— Τί ἀνυπόμονος εἶσαι· καὶ ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὰς κολακείας;

— Ἀκίμῃ μίαν ἐρώτησιν, παρετήρησεν ὁ Μαλιέσκη. Ἡ βασίλισσα ἔχει σύζυγον;

— Ἐγὼ περὶ αὐτοῦ μήτε ἐσκέφθην κἀν. Ὅχι, τί χρειάζεται ὁ σύζυγος.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Μαλιέσκη, τί χρειάζεται ὁ σύζυγος.

— Silence! ἐφώνησεν ὁ Μαϊδάνωφ, ὅτις ὠμίλει χάριστα γαλλικά.

— Meici, εἶπεν αὐτῷ ἡ Ζιναιῖδα. Οὕτως, ἡ βασίλισσα ἀκούει τοὺς λόγους τῶν καθ' ἑαυτῆς, ἀκούει τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ δὲν παρατηρεῖ εἰς οὐδέναν ἐκ τῶν κεκλημένων. Ἐξ παρὰ θύρας εἶναι ἀνοιχτά καθ' ὅλοκληρίαν. Ἡ Βασίλισσα δὲ δι' αὐτῶν βλέπει πρὸς τὸν κήπον· ἐκεῖ πλησίον τῶν δένδρων ὑπάρχει κρήνη, ἥτις ἀσπρίζει εἰς τὸ σκότος, ἡ δὲ Βασίλισσα ἑαυτῇ μὲ τὸς λόγους καὶ τὴν μουσικὴν ἀκοῦται τὸ κελάρυμα τοῦ ὕδατος. Παρατηρεῖ καὶ σιέπτεται. Ὅλοι σεῖς, κύριοι, λέγει τέλος, εἴθε εὐγενεῖς, εὐφρεῖς, πλοῖστοι, μὲ περικυκλούτε, ἐπαινεῖτε ἐκείστην μου λέξιν καὶ εἴθε ἔτοιμοι νὰ ἀποθάνητε εἰς τοὺς πόδας μου, ἐγὼ δὲ σὰς ἐξουσιάζω... ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπισθεν τῆς κρήνης ὅπισθεν τοῦ λευκάζοντος ἐκείνου ὕδατος, ἵσταται καὶ μὲ ἀναμένει ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ καὶ ὁ ὅποιος κυριαρχεῖ ἐπ' ἐμοῦ. Αὐτοὺς δὲν φέρει πολυτελεῖ ἐνδύματα, μήτε πολυτέλειαν λίθους, οὐδεὶς τὸν γνωρίζει, ἀλλὰ μὲ ἀναμένει καὶ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ μετὰβῶ — καὶ θὰ μετὰβῶ — καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία δύναμις ἥτις δύναται νὰ μὲ ἀναγκάσῃ, ὅτε μεταβῶ πρὸς συνάντησίν του, νὰ μείνω μετ' αὐτοῦ, νὰ χαθῶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ σκότη τοῦ κήπου, ὅπου τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, καὶ παρὰ τὸ ψιθυρίζον ὕδωρ...

Ἡ Ζιναιῖδα εἰσήγγισεν.

— Εἶναι φαντασία αὐτό; πονηρῶς ἠρώτησεν ὁ Μαλιέσκη.

Ἡ Ζιναιῖδα μήτε παρετήρησε κἀν ἐπ' αὐτοῦ.

— Καὶ τί θὰ ἐκάμνομεν, κύριοι, αἰφνης ἐφώνησεν ὁ Λαῦσιν, εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν χερσὶν τῶν κεκλημένων ἐκείνων καὶ ἐγνωρίζομεν περὶ τοῦ ὅπισθεν τῆς κρήνης εὐρισκομένου αὐτοῦχοῦς τούτου ἑραστοῦ;

— Σταθίθε, παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Ζιναιῖδα· ἐγὼ μόνη μου θὰ σὰς εἰπῶ, τί θὰ ἔκαμεν ἕκαστος ἐξ ὧμων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Σεῖς, Μελοδωρῶφ, θὰ τὸν ἐκαλέτε εἰς μουσικαίαν· σεῖς, Μαϊδάνωφ, θὰ τὸν ἐγράφατε ἐν ἐπιγράμματι... ἀλλ' ὅχι, διότι σεῖς δὲν γνωρίζετε νὰ γράφητε ἐπιγράμματα. Θὰ ἐγράφετε ἐν μακρὸν ποίημα, τοῦ εἶδους τοῦ Μαρμωτέ, καὶ θὰ τὸ ἐδημοσιεύατε εἰς τὸν «Τηλέγραφον». Σεῖς, Νιρμάνσκη, θὰ τὸν ἐδανείζετε γρήματα, σεῖς δὲ δόκτωρ... ἡ Ζιναιῖδα ἔστη... Ναί, δὲν γνωρίζω τί θὰ ἐκάμνετε σεῖς.

— Ὡς ἰατρός θὰ ἀπηγόρευον εἰς τὴν Βασίλισσαν νὰ διδῇ χορούς.

— Καὶ θὰ εἶχατε δίκαιον. Σεῖς κόμη...

— Ἀ! ἐγὼ; εἶπε μειδῶν ὁ Μαλιέσκη.

— Σεῖς θὰ τὸν ἐπροσέρατε κομμένα μετὰ δακτύλων.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μαλιέσκη ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἔλαβε κτηνώδη ἔκφρασιν, ἐν τούτοις ἐκάγχασεν.

— Ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς, κύριε Βαλδεμάρ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ζιναιῖδα... ἀλλ' εἶναι ἀρετὰ νομίζω, ἔλατε νὰ παίξωμεν ἄλλο παιχνίδι.

— Σεῖς, Monsieur Valdemar, ὡς ἀκόλουθος τῆς Βασίλισσης, ὅτε αὕτη θὰ ἔτρεχεν εἰς τὸν κήπον, θὰ ὠνευροπολεῖτε τίς οἶδε τί, δηλητηριωδῶς ὁμιλῶν ὑπέλαβεν ὁ Μαλιέσκη.

Ἐγὼ ἠρυσίασα καὶ ἠγειρόμην, ἀλλὰ ἡ Ζιναιῖδα μὲ ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ ἐξηκολούθησε μὲ ἤρεμον φωνὴν τῷ εἶπεν:

— Οὐδέποτε ἔδωκα εἰς τὴν ἐκλαμπρότητά σας τὸ δικαίωμα νὰ αὐθαδιάζητε, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἀπομακρυνθῆτε, τῷ ἔδειξε δὲ τὴν θύραν.

— Συγχαρησάτέ με, πριγκηπέσσα, ἐτραύλισεν ὁ Μαλιέσκη, γενόμενος κάτωχρος.

— Ἐχει δίκαιον ἡ πριγκηπέσσα, ἐφώνησεν ὁ Μελοδωρῶφ καὶ ἠγέρθη ἐπίσης.

— Ἐγὼ, μὰ τὸν Θεόν, δὲν ἐπερίμενον διόλου τοιαύτην ἀπάντησιν, διότι εἰς τοὺς λόγους μου, δὲν ὑπῆρχε διόλου πρόσθεσις προσβολῆς.

Ἡ Ζιναιῖδα ἀπέσυρεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πλῆρες ψυχρότητος

βλέμμα της, καὶ ψυχρῶς γελάσασα, εἶπεν: — Μείνατε, ὁ κ. Βαλδεμάρ καὶ ἐγὼ εἰς μιάτην ἐθιμώσαμεν. Μὲ σὰς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ θυμῶνῃ.

— Συγχαρησά με, ἐπανέλαβεν ὁ Μαλιέσκη· ἐγὼ δὲ ἀναμνησκόμενος τὴν παρατήρησιν τῆς Ζιναιῖδος, ἐσκεπτόμην ὅτι μήτε πραγματικὴ Βασίλισσα δὲν ἔδυνατο νὰ δεῖξῃ μετὰ τοσαύτης μεγαλοπρεπείας τὴν θύραν, ὡς ἡ Ζιναιῖδα.

Τὸ παιχνίδιον τοῦ Φάντε ἐξηκολούθησεν ὀλίγον ἔτι μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην σκηνήν· ὅλοι ἤρρισαν νὰ καταλαμβάνωνται ὑπὸ ἐθιμιάς· ὅχι τὸσον ἐνεκα τῆς σκηνῆς ταύτης, ἀλλὰ ἐξ ἄλλων ἀνεξαρτήτων συναισθησεων. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὠμίλει, ἀλλ' ἕκαστος ἀνελόγιζε τὴν θέσιν του καὶ τὴν τοῦ πληστοῦ του. Ὁ Μαϊδάνωφ μᾶς ἀνέγνωσε στιχοὺς του τινας, ὁ δὲ Μαλιέσκη εὐρίσκειν αὐτοὺς λαμπροῦς Πῶς προσπαθεῖ νὰ φανῇ καλός, ἐπιθύσει πρὸς με ὁ Λαῦσιν. Ἐν τούτοις, ταχέως διελύθημεν, διότι ἡ Ζιναιῖδα περιέπεσαν εἰς ρεμβασμούς, ἡ δὲ κήτηρ της μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει πονοκέφαλον· ὁ Νιρμάνσκη ἠσθάνετο πόνους ἐξ αἰτίας τῶν ρευματισμῶν του.

Ἐγὼ ἐπὶ πολὺ ἔμεινα ἄγρυπνος· μὲ ἑτάρασεν ἡ ἀφήγησις τῆς Ζιναιῖδος. Εἶναι πραγματικὰ ὅσα μᾶς εἶπεν ἡ Ζιναιῖδα; ἠρώτων ἑαυτόν. Καὶ ἂν πράγματι εἶναι ἀληθὴ ταῦτα; Ἀλλ' ὅχι, ὅχι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ᾔται πραγματικὴ, ἔλεγον στρέφον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πλευροῦ εἰς τὸ ἕτερον... Ἀλλ' ἐνθυμούμενη τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς Ζιναιῖδος κατὰ τὴν ὥραν τῆς διηγήσεώς της, ἐνεθυμήθην τὴν ἀνακραυγὴν τοῦ Λαῦσιν εἰς τὸν Πανσίουπον, τὴν συμπεριφορὰν της πρὸς με καὶ τὴν μεταβολὴν ἣν ὑπέστην καὶ ὑπέκυpton εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ὅλα ὅσα εἶπεν ἦσαν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ποῖος εἶναι αὐτός; Αὐτὰ αἱ τρεῖς λέξεις, ἐφαίνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἐγκεχαρᾶγμένα εἰς τὸ σκότος ὁμοίως ἐλαφρὸν γέφυρον ἐφέρετο ὑπερβῆν μου, καὶ ἠσθάνομην τὴν πίεσιν του, καὶ ἀνέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ διαρρηχθῇ. Δὲν ἐσκεπτόμην πλέον κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πρώτων ἡμερῶν, μήτε ἐξήταζα μὲ τὸν νοῦν μου πλέον τὴν κατάστασιν τοῦ Ζασέκιν· ἡ ἀκαταστασία τῆς οἰκίας των, τὰ τεθραυσμένα κοιλιάριά των, αἱ ἐξιδωμένα μάχαιραι καὶ περόναι, ὁ γέρον Βονιφάτιος, αἱ ρυπαραὶ θαλαμηπόλοι, αὕτη ἡ παράδοξος ζωὴ, δὲν μοὶ ἔκαμε τοῦ λοιποῦ ἐντύπωσιν. Ἀλλ' ἐν τῇ καταστάσει εἰς ἣν εὐρισκόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐνεθυμήθην, ὅτι ἡ κήτηρ μου εἶπεν περὶ τῆς Ζιναιῖδος, ὅτι εἶναι τυχοδιώκτρια. Τυχοδιώκτρια αὕτη, τὸ εἶδωλόν μου, ἡ θεότης μου! Αὕτη ἡ λέξις μὲ κατέκαιε, καὶ προσπαθῆσα νὰ ἀπομακρύνω αὐτὴν τῆς μνήμης μου, καὶ ἐστρεφόμην ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅτε ἐπανῆλθες πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, ποῖος εἶναι αὐτός ὁ εὐτυχὴς ἐραστὴς τῆς κρήνης.

Τὸ αἷμά μου ἐφλέγετο. Ἐσκεπτόμην τὸν κήπον, τὴν κρήνην. Θὰ ὑπάγω εἰς τὸν κήπον, ἀμέσως δὲ ἠγέρθην, ἐνεδύθην καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν κήπον. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, τὰ δὲ δένδρα μόλις ἐείστον· ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤρχετο ἐλαφρὸν ψῦχος, μετὰ τῆς νυκτερινῆς ὁρᾶς. Διῆλθον ὅλας τὰς δένδροστοιχίας· καὶ ὁ ἐλαφρὸς ἤχος τῶν βημάτων μου μὲ ἐστενοχώρει· ἔστην καὶ ἤκουσα πῶς ἐκτύπα ἡ καρδιά μου ταχέως καὶ δυνατὰ! Τέλος, ἐπλησίασα πρὸς τὸν φράκτην, ὅτε αἰφνης εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων μου ἐφάνη ὅτι εἶδον γυναικεῖαν μορφήν. Ἐνέτεινα δὴν τὴν δύναμιν τῶν ὀμμάτων μου καὶ συνεκράτησα τὴν ἀναπνοήν μου. Τί εἶναι; εἶπον καθ' ἑαυτόν. Βήματα εἶναι αὐτὰ τὰ ὅποια ἀκούω ἢ πάλαι ἡ καρδιά μου; Ποῖος εἶναι; ἐφώνησα τέλος. Τί εἶναι πάλιν αὐτό, εἶναι γέλως; ἢ ὁ θροῦς τῶν φύλλων; Ἠρχισα νὰ φοβοῦμαι. Ποῖος εἶναι ἐδῶ; εἶπον ἐκ νέου ἡσυχως.

Καὶ ἡ λεπτότερα πνοὴ τοῦ ἀνέμου εἶχε παύσει· ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐφάνη φωτεινὴ γραμμὴ, ἐν ἄστρον κατέπιπτε. «Ἡ Ζιναιῖδα!» ἠθέλησα νὰ φωνάξω, ἀλλὰ αἱ λέξεις ἐσίγησαν εἰς τὰ χεῖλῃ μου. Καὶ αἰφνης τὰ πάντα περιέβαλε σιγῇ, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς τὸ μεσονύκτιον.... Καὶ οἱ κοῦζιν· ἐσχοῖ· ἔπαυσαν νὰ γρυλλίζον ἐπὶ τῶν δένδρων, μόνον δὲ παραθυρὸν τι μονοτόνως ἐτρίεν μακρὰν. Ἐπερίμεν, ἐπείριμεν, τέλος δὲ ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ κατέπεσα ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Ἡσθάνομην ἀκατανόητον συγκίνησιν ὡς νὰ μετέβην εἰς συνένευσιν καὶ ἔμεινα μόνος.

(ἀκολουθεῖ)